

således kunne føre til konstant eller ofte opstået uro omkring varetagelse af borgmesterhvervet.

Afsættelsesadgang vil desuden kunne misbruges og anvendes som pression over for en borgmester, der er valgt på grundlag af en konstitueringsaftale mellem flere partier, som mange borgmestre i øvrigt er. Der vil også i kommunalbestyrelsens funktionsperiode kunne opstå nye grupperinger, der kan danne grundlag for nye konstitueringsforhandlinger.

Når forslaget vil kunne medføre de her nævnte konsekvenser, skyldes det, at kommunalbestyrelsens afgørelse om afsættelse af en borgmester i realiteten ville blive en ren politisk afgørelse. Det er godt nok i beslutningsforslaget angivet, at en borgmester alene skal kunne afsættes, når han eller hun har vist sig uegnet til at varetage funktionen som øverste administrative leder; men de kommunale tilsynsmyndigheder vil have meget svært ved at efterprøve, om en borgmester er uegnet til at varetage lige nøjagtig denne vigtige del af opgaven.

Der kan altid være forskellig opfattelse af, om borgmesteren er egnet til at lede den kommunale administration, og forslaget om, at medlemmer af kommunalbestyrelsen skal kunne afsætte borgmesteren, vil derfor kunne anvendes som et rent politisk instrument – med de problemer, det måtte medføre i en lang række kommuner.

Det vil altså være forbundet med væsentlige problemer at gennemføre en så indgribende ændring af den kommunale styrelseslov som foreslået af SF her i dag. Og efter regeringens opfattelse er der ikke på nuværende tidspunkt tilstrækkeligt grundlag for at ændre styrelsesloven på dette område.

Hvis der senere måtte opstå grundlag for måske også at ændre reglerne på det her område, vil regeringen imidlertid være meget villig til at drøfte spørgsmålet, men i første omgang med de kommunale organisationer, for deres mening skal høres i den sag.

Derfor kan vi ikke støtte beslutningsforslaget, som det er fremsat af SF her.

Frode Sørensen (S):

Det foreliggende forslag går jo i al korthed ud på, at det skal være muligt for et flertal i en kommunalbestyrelse eller et bydelsråd at afsætte borgmesteren eller formanden. Og det er måske lidt paradoksalt, at forslaget netop kommer fra SF, som jo i dybere forstand er den egentlige årsag til forslaget. For forslaget ville

formentlig næppe være blevet fremsat, medmindre det valgte bydelsråd på det indre Østerbro i København tidligere på året havde haft alvorlige problemer med sin formand, der jo var medlem af SF, indtil han senere forlod partiet.

Det er jo faktisk det, der er kernen i den problemstilling, der nu resulterer i SF's forslag. Men på grundlag af den helt konkrete sag fra Østerbro Bydelsråd skal man være yderst forsigtig med at bryde nogle af de fundamentale regler for det kommunale arbejde.

Naturligvis kan man finde masser af eksempler på, at vælgerne i en bestemt kommune føler sig snydt, når der pludselig opstår en meget utraditionel konstituering efter et kommunevalg, men skal man nødvendigvis prøve at tage fat på et problem, som måske højst opstår i to-tre kommuner hvert femte eller tiende år?

Og når man tager fat på et sådant spørgsmål, kommer der jo også straks andre ting ind i billedet, som man er nødt til at forholde sig til: Gælder det også viceborgmestre? Og hvad med det rent efterlønmæssige til en borgmester, der bliver væltet i utide? Skal den beregnes forholdsommæssigt? Og hvad med den pension, der er optjent?

Så det er faktisk et temmelig kompliceret forslag og en temmelig kompliceret sag, men naturligvis tager vi da i Socialdemokratiet gerne del i de principielle drøftelser om noget sådant, selv om vi på forhånd er ret skeptiske. For hvis vi åbner mulighed for at kunne stemme en borgmester ud i en valgperiode, risikerer vi så ikke – undskyld mig udtrykket – at det bliver de mest leddeløse, som har størst chance for at blive borgmester? For hvis en borgmester når som helst kan afsættes, vil han eller hun jo kun være interesseret i at behage så mange som muligt. Og de, der har prøvet det, vil jo erkende, at så er det næsten håbløst at føre en sammenhængende politik, endsiige en politik, der er til at stole på på længere sigt.

Eksemplet fra Østerbro kan jo også demonstrere, at der vel ikke findes regler – skrevne som uskrevne – der er tilstrækkelige til at forhindre, at en situation som denne opstår: at bydelsformanden klynger sig til sin borgmesterkæde. Og det er han jo med loven i hånden egentlig i sin gode ret til, men det er unægtelig en besynderlig form for politisk moral, den pågældende har udvist.